

DESIRE®

Kimberly Van Meterová
Nebezpečný úkol

 HARLEQUIN®

KIMBERLY VAN METEROVÁ

NEBEZPEČNÝ ÚKOL

PŘEKLAD

KAREL DUBEN

Milá čtenářko,

máme tu léto a já věřím, že příběhy, které jsem si pro Vás nachystal Vám ho zpřijemní, ať již si je zabalíte někam na dovolenou, nebo je budete mít jen tak pro chvíle lenošného spočinutí po parném dni. Pokud máte ráda dobrodružství, jistě Vás nezklame povídka Nebezpečný úkol, kde se hrdinové ocitnou v mexické džungli a k tomu ještě pod palbou kulek. A pokud dáváte přednost trochu sofistikovanějšímu prostředí, jistě Vás zaujme romance Neudržitelné tajemství, jehož hrdinkou je výjimečná houslistka, či povídka jako dělaná na pláž: Kalifornská romance. Ať již se rozhodnete jakkoli, věřím, že si léto s mými příběhy krásně užijete.

S láskou

Váš Harlequin

Kimberly Van Meterová

NEBEZPEČNÝ ÚKOL

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Flyboy's Temptation

První vydání:
Harlequin Books, 2016

Překlad:
Karel Duben

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2016 by Kimberly Sheetz
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Nebezpečný úkol: 2017 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN 978-83-291-2150-7 (EPUB)
ISBN 978-83-291-2151-4 (MOBI)
ISBN 978-83-291-2152-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Haló? Hm... Haló? Je tam někdo?“

James J.T. Carmichael se uhodil do hlavy o kovový rám svého letadla Beechcraft. Zamnul si temeno a tiše zaklel.

„Kdo se ptá?“ ozval se a šilhal do pálícího kalifornského slunce. Měl kocovinu, bolela ho hlava a ten úder mu v tom nijak nepomohl. „Jestli jste výběřčí daní, tak tady nejsem.“

Objevila se dlouhonohá rusovláska v pouzdrové sukni a na vysokých podpatcích, která si ho měřila skrze tmavé brýle. „Nejsem výběřčí. Pane...“

J.T. se narovnal, otřel si ruce do špinavého hadru a otevřeně si ji prohlížel od hlavy až k patě.

Předpokládal, že nelže. Osobně neznal moc výběřčích daní, kteří by chodili vybírat dům od domu. A určitě už vůbec nevypadají jako ona. Přinejmenším v to doufal.

O výběřčích by spíše předpokládal, že žijí v temných kobkách, nesprchují se a mají poďobanou pleť z mraženého jídla. „J.T. Carmichael, spolumajitel *Modrých dálav*. Můj bratr Teagan vlastní druhou půlku. Můžu pro vás něco udělat?“

Odhrnula si pramínek jemných rusých vlasů z bělostné tváře a narovнала si brýle. „Pane Carmichaeli, potřebuju odvézt do Jižní Ameriky. Máte volno?“

Jižní Amerika? To je kus cesty. A bude to drahé.

Kromě toho, že mu bušilo v hlavě, slyšel teď ještě Teaganův hlas tak zřetelně jako během včerejší hádky.

Teagan byl pro to, aby celé tohle podnikání zabalili, ale J.T. ještě svůj sen vzdát nechtěl.

Číslo nelžou, J.T. S takovou do dvou měsíců zbankrotujeme.

Proč si jen myslel, že kombinace Jacka Danielse a tequily je vhodná náplast na takovou zprávu?

Protože barmanka byla sexy, tak to je.

„Pane Carmichaeli?“ V hlase rusovlásky zazněla netrpklivost. „Jste schopen takového letu?“

Schopen? Zatraceně, samozřejmě. Ale měl by tu práci přijmout? Jeho šestý smysl ho varoval, že něco není v pořádku. A nebylo to jen tím, že tahle sexy kočička přišla do jeho malé firmy, když si očividně mohla dovolit něco lepšího. To taky nebylo úplně v pořádku.

Ale nebrblal Teagan, že budou potřebovat zázrak, aby přežili? Vypadá to, že jejich zázrak nosí tmavé brýle a má nějaké tajemství. Kdo by se díval darovanému koni na zuby?

„Samozřejmě,“ odpověděl a ostražitě ji sledoval. „Ale je to drahý let. Nechtěl bych být hrubý, ale... máte hotovost?“

Upjatě se usmála, jako by tuhle otázku čekala. Otevřela peněženku a vytáhla svazek bankovek. „Myslím, že tohle by mělo stačit na to, abyste odstartoval.“

Vyvalil oči. Musí držet v ruce nejmíň pět táců! „Páni, madam –“ Popadl peníze a nacpal si je do kapsy. „S takovými sumami tady nemávejte! Časy jsou těžké a nikdy nemůžete vědět, kdo vás pozoruje.“

„Máte podezřívavou povahu, pane Carmichaeli. Myslím, že i to poslouží dobře mému účelu.“

„Ano? A co to je za účel?“

„Je můj. Kdy můžeme vyrazit?“

„Podívejte, musím znát detaily. Nemůžu tak slepě souhlasit, že vás dopravím do Jižní Ameriky, když mi zamáváte před očima peníze.“

„Ne? A proč ne?“

Hm... „No, prostě nemůžu. Jak mám vědět, že nepašujete drogy? Nechci se nechat chytit od federálů kvůli nějakému ilegálnímu svinstvu.“

„To je škoda,“ řekla. „Protože těch peněz na vás čeká ještě víc, když svou práci odvedete bez ptaní a rychle.“

Nelíbil se mu její tón, ale musel se přiznat, že ho její slova zaujala. „Jo? A kolik?“

Usmála se. „Dost na to, aby se vám to bohatě vyplatilo.“

Zase se mu v myšlenkách objevil Teaganův hlas, až na to, že tentokrát měl Teagan pocit, že by se měl okamžitě

stáhnout: podle něj tahle práce věštila nepříjemnosti. Ale na druhé straně – ty peníze... Zrovna teď byla taková hotovost odpovědí na jejich modlitby. Neměl pochyby o tom, že *Modré dálavy* se můžou odpíchnout, když tuhle těžkou dobu přechájejí.

„Kdy potřebujete letět?“

„Teď.“

Teprve teď si všiml malé cestovní brašny na kolečkách.

„Vážně?“

„Smrtelně vážně.“ Ohlédla se za sebe a pronesla s větší naléhavostí: „Kdybych mohla být ve vzduchu do deseti minut, bylo by to skvělé.“

Deset minut? Musí přece vyplnit letový plán, dostat povolení... Zatraceně, musí se aspoň vyčurat a vytáhnout si z ledničky sendvič. Zasmál se. „Začněme s tím základním. Co kdybyste mi pověděla svoje jméno, kam letíme, a tak dál. Normálka. Pak váš let naplánujeme.“

Přimhouřila podrážděně oči. „Na to nemám čas! Musíme okamžitě letět!“

„Tak to je zlé. Máme protokoly. Pravidla. Nemůžu se jen tak vznést jak opilý kormorán. Mohl bych taky přijít o licenci.“

„Pane Carmichaeli...“

Ať chtěla říct cokoli, její slova utnulo skřípění pneumatik.

„Sakra,“ zasyčela a její chladná image se začala rychle hroutit. „Není čas ani na hádky. Musíme vyrazit!“

Velkou rychlostí se k nim blížilo nablýskané černé auto. J.T. najednou vůbec neměl dobrý pocit. „Co to kčertu...?“

Šokovala ho, protože do něj prudce strčila. „Rychle! Nejedou sem, aby si s námi potřásl rukama! Věřte mi! Musíme letět!“

Způsob, jakým se na ně to auto řítilo, přimělo J.T., aby dal té ženě zapravdu. Zatraceně, ani nevěděl, jak se jmenuje, ale nebyl čas na nějaké zdvořilosti. Popadl její tašku, hodil ji do kabiny a pomohl jí nahoru.

„Nedokážu vystát, když má Teagan pravdu,“ zahučel, když v rychlosti zavíral a zajišťoval dveře. Pak provedl předletový rituál: vyslal k nebi kratičkou modlitbu a lehce pohladil havajskou figurku tančící ženy. Nakopl motor, rychle nabral rychlost a ujížděl po dráze. Kulky, které se zarývaly do plechu letadla, dodaly celé věci nový rozměr.

NEBEZPEČNÝ ÚKOL

„Oni střílejí na moje letadlo!“

„Ano, a jestli se rychle nedostanete do vzduchu, skončíme špatně.“

„Kdo jste, ženská?“ zařval, dupl na plyn a adrenalin mu vyskočil na maximum. „Jestli se něco stane mému letadlu –“

„Dostaňte nás odsud živé a promluvíme si. Do té doby se soustřeďte na řízení!“

S tím se přít nemohl. J.T. si otřel pot z čela a zatáhl za knipl, aby se vznesl. Zvuk kulek bylo těžké ignorovat a on si živě představoval díry, které po nich v plášti zbyly. Teagana trefí šlak!

Uprav ceny, J.T.! bude řvát. Nikdo nechce letět v prostříleném letadle!

Po době, která mu připadala nekonečná, nabrali konečně dostatečnou výšku, aby unikli trajektorii kulek. Teď, když si byl už jistý, že nezemře, začal cítit pořádný vztek.

Kdyby chtěl, aby ho sestřelili, zůstal by u vojenských vzdušných sil! Svě si ve válkách odsloužil a s tímhle svinstvím už skončil!

„Možná byste mi teď mohla vysvětlit, co se to, ksakru, stalo!“ vykřikl na ni přes hluk motorů. „Proč na vás ti lidi stříleli? Kdo jste? Jsou v tom drogy, co?“

„Vlastně ano,“ vykřikla a její odpověď ho překvapila.

Nečekal, že to z ní dostane tak snadno. „Heroin? Metadon? Perník?“

„Nic ilegálního. Jsou to farmaceutika. Nerada vám beru iluze, ale to, po čem jdou, je naprosto legální.“

„Jo, tomu tak věřím,“ zahučel podrážděně. „Nenechte se zmást tou mojí naivní tvářičkou. Vím toho dost. A vím, že na vás nikdo nebude střílet kvůli Tylenolu. O co jde? Ven s tím!“

„Podívejte se, nic se nemění. Pořád jsem ochotná zaplatit velké množství peněz, když mě dopravíte do Jižní Ameriky. Ty, co po nás stříleli, jsme setřáslí, takže udržujte kurs.“

„Kurs? Děláte si legraci? Máme prostřílené letadlo. Neexistuje žádný kurs, kterým bych chtěl letět. Najdu první přistávací plochu a vysadím vás, madam. Můžete si najít jiného pitomce, který vám skočí na špek. Já to nebudu.“

„Vážně? Podle mých informací jsou *Modré dálavy* těsně před bankrotem. Já vám nabízím práci, která vás okamžitě dostane do černých čísel.“

„Odkud víte o mojí finanční situaci?“ vyjel vztekle.

„Věřte mi, nežijete ve vzduchoprázdnu. Stačilo pár chytřích zadání do Googlu a měla jsem všechno v rukou.“

„O to nejde,“ zavrčel. „Jde o to, že se nemáte co hrabat v mých soukromých záležitostech.“

„Podívejte se... já nejsem nepřítel. Jsem vědkyně a potřebuju vaši pomoc, abych se dostala do laboratoře mé firmy. Můžete to pro mě udělat?“

„Můžu, ale neudělám,“ odsekl a pořád myslel na díry po kulkách, a jak je, ksakru, opraví, když účty zejí prázdnotou.

Musela vycítit jeho zaváhání. „Nemůžu ani vyjádřit, jak je důležité, abych se tam dostala. Stanovte si cenu. Já ji zaplatím. Moje společnost podepíše převod velmi slušného obnosu za to, co vezu.“

„Co vezete?“

„Součástí smlouvy bude dohoda, že nebudete klást žádné otázky. Bude to tak pro vás bezpečnější.“

„Teď mě taháte na špagátě. Povíte mi to, nebo to otočím.“

„Vaše podnikání bude příští měsíc v černých číslech,“ opáčila pevně. „A co pak? Máte příležitost z toho něco vytěžit. Když mě vysadíte, zkrachujete. Neviděla jsem, že by vám na dveře bušili lidé se zakázkami.“

Nebyl rád, že musí připustit, že má pravdu. Nevtloukal mu něco podobného do hlavy Teagan zrovna včera večer? Neopakoval mu chmurné scénáře, které se J.T. snažil spláchnout alkoholem? Když se ale dostal na dno láhve s tequilou, stejně mu všechno připadalo dost... beznadějně.

Dokud se před ním neobjevila tahle sexy otravná rusovláska.

Nebyl si ale jistý, jestli se nechystá upsat ďáblůvi.

„O jaké sumě se tady řádově bavíme?“ zeptal se zvědavě. Nakonec... už jsou ve vzduchu. Možná by bylo jednodušší odvézt ji, kam chce, vzít si peníze a zmizet.

„Dost na to, aby vás to na pár měsíců udrželo. Klidně i půl roku, řekla bych. Moje společnost má hluboké kapsy.“

Zatraceně, tak tohle bylo lákavé. „A ode mě se čeká, že vás bez otázek někde vysadím. A to je všechno? Už o vás neuslyším a žádní lidé po mně nebudou střílet. Je to tak?“

„Přesně taková je naše dohoda, pane Carmichaeli.“

Tak to mu tak zlé nepřipadalo. Možná to vyjde. Určitě to zchladí Teaganovu touhu jejich podnikání zabalit.

Musí se rozhodnout. Byli asi dvě minuty od místa, kde musí dospět k závěru, co dělat. Žádat ho, aby se vzdal *Modrých dálav*, bylo jako žádat ho, aby si uřízl prostředníček. Nedopustí to. Potřebují zkrátka jen trochu času, aby se všechno zase uklidnilo. Jejich podnikání se zase rozběhne. Cítil to v kostech.

Doletěli za poslední přistávací plochu a v něm uzrálo rozhodnutí.

„Dobře. Beru to. Ale musím vědět, jak se jmenujete. To přinejmenším. Pokud ovšem nechcete, abych vám během celého letu říkal *hej, madam*.“

„To mi připadá fér. Jmenuju se doktorka Hope Larsenová. Ráda vás poznávám, pane Carmichaeli.“

„Fajn, tak si teď něco vyjasníme. *Pan Carmichael* byl můj otec. Jestli víte o mých soukromých záležitostech všechno, kromě barvy mých spodků, myslím, že mi můžete říkat J.T.“

„Dobře,“ přikývla. „Tak J.T.“

„Tak doktorka, jo? Lékařka?“

„Doktorka přírodních věd. Jsem molekulární bioložka.“

Zatraceně. Věděl, že má ve smlouvě klauzuli o tom, že se nebude na nic ptát, ale teď mu v hlavě hučely desítky otázek. Na jakou vědkyni by kdo střílel, proboha! Do čeho se to ta hezká doktorka zapletla?

Vyber si od ní peníze a zapomeň na otázky.

To byla moudrá rada, taková rada by ho mohla pravděpodobně udržet naživu.

Uvědomil si ale, že nikdy nevynikal ve schopnosti přijímat rozkazy bez otázek. Měl pocit, že by pro něj bylo jednodušší vyhnout se nějaké té kulce, než zůstat zticha.

Jak se však záhy ukázalo, měli větší problém.

„Zatraceně,“ zamumlal, když zavadil pohledem o výškoměr.

„Co se děje?“

Sevřel rty. Tohle prostě bylo skrz naskrz špatné.

„J.T.?“ Obavy v jejím hlase byly tytéž, jaké se mu usadily v útrokách. „Stalo se něco?“

„Jo, dalo by se to tak říct,“ řekl a poklepal na výškoměr v naději, že se jen zasekl. Ale když ručička nepřestávala klesat, bylo mu jasné, že jim bude pěkně horko. Prohlížel kontrolky, až se dostal k měřiči paliva. *Bingo*.

„Co se děje?“

„Zapněte se, doktorko,“ pronesl sevřenými rty. „Za chvíli nám dojde palivo.“

„Cože?“ Rychle si zapnula pás. „Kde jsme?“

„Kdybych měl hádat... někde nad Mexikem.“

A nikde v dohledu žádná přistávací dráha.

Trpce se pousmál. A to si myslel, že po tom střelení je nic horšího už nemůže potkat.

Moc rád si znovu a znovu potvrzoval, že Murphyho zákony prostě platí.

„Počkat! Co tím chcete říct, že nám dojde palivo?“ vykřikla Hope v panice. „Spravte to! Udělejte něco!“

„Jsem jedno ucho, pokud máte nějaké návrhy, holčičko. Ale pokud neznáte způsob, jakým zalepit tu díru, která nám bezpochyby prorazila nádrž, tak moc možností nemáme.“

Orosilo se jí čelo a oběma rukama se chytila opěrek. „Jaká je pravděpodobnost, že bychom mohli přežít pád?“ zeptala se, přičemž se držela čísel a faktů, zatímco se jí před očima odvíjel její život. „Myslím v procentech.“

„Raději se ani neptejte.“ Jeho zatrpklá odpověď ji moc nepotěšila. Tiše klel a bojoval s plynovou pákou. Hope pevně zavřela oči a přála si v té chvíli, aby byla aspoň trochu nábožensky založená.

Malé letadlo vletělo do řídkého vzduchu a prudce se propadlo. Hope nedokázala potlačit holčičí zapištění. Myslela na balíček, který převážela, a její panika se zdvojnásobila. „Musíte mi slíbit, že pokud havarujeme a zemřu, doručíte balíček, který vezu, do *Tessara Pharm*. Nikam jinam! Slibte mi to!“

Neměl čas se na ni podívat. „Co to melete, ženská? Snažím se tady bezpečně přistát a vy tady ze sebe chrlíte poslední vůli! Nevíte, že mluvit o smrti v letadle, které nekontrolovaně přistává, nosí smůlu? Sklapněte, připoutejte se a nechte mě, abych nám zachránil život!“

S takovou logikou bylo těžké se hádat. Hope nebyla typ ženy, která se snadno vyděsí, bylo však i pro ni těžké, aby zůstala klidná, když sedí v plechové rakvi, která se řítí k zemi. To, že si vybrala *Modré dálavy*, byl uvážený risk. Zrovna teď ten risk znovu přepočítávala v hlavě. Proč si raději nezaplatila let první třídou?

Zespodu jim šla v ústrety mozaika bujné zeleně, a ačkoli

jí nařídil, aby byla zticha, nedokázala se ubránit ustrašenému blábolení.

„Nechci v tomhle letadle umřít. Nechci umřít! Prosím, J.T. Ach bože!“

„Pořádně se držte. Tohle nebude nic pěkného.“

Vrcholky stromů a větve jim začaly škrábat břicho letadla. Před nimi se divoce rozletěli ptáci všemi směry. J.T. svíral pevně knipl, jen o kousek minul silný kmen stromu a vzápětí dopadli na zem. Ozval se ohlušující skřípot, letadlo se naklonilo na stranu a Hope se pevně držela, protože jí bylo jasné, že teď jde o život.

V posledních metrech letadlo nosem narazilo do malého stromku, vzduchem lítaly stovky třísek a listů. Vzápětí narazili do dalšího stromu, který byl dost silný, aby je zastavil. V tom okamžiku jí přes oči padla tma, a pak už nebylo nic.

Hope se pomalu zavrtěla, rukou se dotkla hlavy. Pod prsty ucítila lepkavou krev, vzápětí ucítila i její kovový pach. Zasténala a začala si ohmatávat tělo. Byla naživu, což samo o sobě byl zatracený zázrak.

Odvázala se a její zjitřené smysly okamžitě zaznamenaly zápach leteckého paliva. J.T. byl zhroucený dopředu, nehýbal se a Hope potlačila nával panického strachu, že by mohl být mrtvý. Vztáhla ruku a hledala mu tep.

Když se ho dotkla na šíji, zasténal. Neprobral se však.

Hope neměla čas na úlevu. Situace byla stále ještě vážná. Palivo vytékalo a každou chvíli se z letadla mohla stát pochodeň. Odepnula J.T. a jemně mu zaklonila hlavu, aby zjistila, co se mu stalo. Zřejmě má otřes mozku, usoudila. Musel se při nárazu udeřit tvrdě do hlavy.

„J.T., musíme se z toho letadla dostat.“ Poplácala ho lehce po tváři a držela si palce, protože věděla, že s osobou, která utrpěla poranění hlavy, by se nemělo hýbat. V jejich situaci však musí riskovat. „Vytéká nám palivo. Musíme okamžitě pryč! Vzbud se, J.T.“

Znovu ho poplácala po tváři, tentokrát trochu silněji. Zasténal a omámeně otevřel oči. „Co to kčertu...“

„Havarovali jsme. Žijeme, ale to se může brzy změnit, pokud se rychle nedostaneme ven z letadla,“ řekla, naklonila se přes něj a trhnutím otevřela dveře. V hlavě jí bušilo, když dopadla na měkkou půdu džungle se svým balíčkem.

Ve vlhkém vzduchu slyšela tisíce zvuků a málem si zlomila nohu, když se pod ní rozlomil podpatek vedví.

„Stejně to byl pitomý nápad brát si tyhle boty,“ zamumlala, popadla tašku a vytáhla tenisky. Díkybohu, že si vždycky balila boty na běhání. Vyhodila své zbytečné boty na podpatku a obula si tenisky. Brašnu na kolečkách rychle upravila na batoh – napadlo ji, že něco takového se jí v Jižní Americe bude hodit. Cetla si na cestovatelských stránkách varování před zloději, kteří popadli zavazadla turistům přímo z ruky.

J.T. byl pořád ještě trochu mimo, ale podařilo se mu vylézt z letadla, takže jí dopadl přímo k nohám.

„Asi jsem si zrovna zlomil žebro,“ zasténal a vypadal jako novorozené telátko, které se učí chodit na nejistých nohou.

Hope ho podepřela a on se na ni sesypal jako pytel brambor.

„Hlavně mi tady neomdli,“ zamumlala, ale to už bylo pozdě. Co teď? Má si ho snad přehodit přes rameno a utíkat jako hasič? Vyklouzl jí a sesul se k zemi v bezvědomé hroudě.

Utřela si pot a krev, které jí stékaly po tváři, popadla J.T. znovu pod pažemi a táhla ho pryč od vraku. Ramena ji bolela, ale nakonec se jí podařilo tu mrtvou váhu odtáhnout dost daleko, než s těžkým oddechováním klesla vedle.

A co teď?

Je uprostřed mexické džungle, její pilot je zraněný a ona nemá ponětí, jak se odsud dostanou živí do Jižní Ameriky.

Hope si skousla ret a pocítila vlnu bezmoci. Nebyla uplakaná, ale teď jí pár slz steklo. Protože si zrovna přiznala, že jsou doopravdy v loji.

DRUHÁ KAPITOLA

J.T. se probudil s největší bolestí hlavy, jakou kdy zažil. Bylo to horší než všechny jeho kocoviny dohromady. Vzápětí si ale uvědomil, jaké má štěstí, že vůbec žije.

S velkým úsilím otevřel oči, ale když se mu to podařilo, uviděl tu dlouhonohou doktorku, která ležela na podušce z listí stulená vedle: byl si jistý, že tu nepřipravoval on.

Opatrně se dotkl své hlavy tam, kde ho nejvíc bolela, a nahmatal pořádnou bouli. Asi utrpěl otřes mozku, který byl také důvodem, proč omdlel.

Hope se zavrtěla, protřela si oči a posadila se s unaveným zazíváním. Bylo jasné, že když ho uviděla, ulevilo se jí.

„Díkybohu,“ vydechla a přitiskla si dlaně k hrudníku, který jí halila jen potrhaná a špinavá krémová blůzička. „Tolik jsem se bála, že během noci umřete.“

„To jste se bát nemusela,“ zamručel a posadil se. Vzápětí zamrkal, když i proti tak malému pohybu zaprotetovala jeho hlava. „To chce víc než ránu do hlavy, aby mě to vyřídilo. Věřte mi. Už to na mě zkoušeli.“

„No, každopádně máte otřes mozku, a pokud by vám pořád natékal, nemohla bych s tím vůbec nic dělat.“

„Naštěstí jsem se probudil v kondici,“ odpověděl suše a zkoumal jejich situaci. Skvěle! Jsou někde hluboko v mexické džungli. Což znamenalo, že se dostali z bláta do louže. Vstal a beze studu zasténal, když na různých částech těla ucítil bolest. „Už je to nějakou dobu, co jsem musel takhle přistávat.“

„Tohle jste už někdy udělal?“ zeptala se Hope a také vstala. Oprášila se, jako by to mohlo způsobit nějaký rozdíl v tom, jak otrhaní a špinaví byli. „To jste se mi mohl zmínit, než jsem si vás najala.“

„Uklidněte se, doktorko. Bylo to před dlouhou dobou.“

V jiném životě,“ dodal a rozhlížel se v džungli po něčem, co by mu umožnilo odhadnout, kde spadli. Na horizontu se převalovala bouřková mračna a dočasně halila vycházející slunce. „Letadlo nevybuchlo, že?“

„Ne. Bála jsem se, že by mohlo, tak jsem vás odtáhla.“

„Díky. Jsem vám zavázaný.“

„Nechci, abyste propadal omylu, pane Carmichaeli. Pořád ještě od vás čekám, že mě dostanete do Jižní Ameriky.“

„Drahá dámo, moje letadlo je na kusy. Jak bych to měl podle vás udělat? Naložit si vás na záda a roztáhnout křídla? Budeme mít co dělat, abychom se odsud vůbec dostali živí. A pak nás čeká další úkol – najít nějaké letadlo, které by dopravilo váš zadek do Timbuktu.“ Odmlčel se, ale pak dodal: „Říkal jsem vám už jednou, že pan Carmichael je můj otec. Budete mi říkat J.T., nebo nebudu odpovídat.“

„Dobře, J.T. Já naši situaci vidím následovně: potřebujeme jeden druhého, abychom se odsud dostali, takže navrhuju, abychom spolupracovali, místo abychom se pořád o něčem přeli.“ Napřímila ramena a upravila si roztrhané rukávy na blůzce. „Máte nějakou představu, kam jsme spadli?“

„Odhadem? Někde v Lacandonské džungli, asi na jižní části poloostrova Yucatan.“ Opřel se o boky a zašilhal proti slunci, které se prodíralo mezírkami v mracích. „A pokud to tak je, tak jsme doopravdy nahraní.“

„Proč?“

„Protože existují dva možné scénáře. A ani jeden dobrý.“

„A jaké to jsou?“ pobídla ho netrpělivě.

„V první řadě se může stát, že narazíme na mexické guerilly. Pěstují tady rostliny, z nichž dělají drogy. Mají většinou automatické zbraně a moc se s tím nepárou. Abych to vysvětlil... mají takovou filozofii, která by se asi nejlépe dala popsat jako: *střílej první a tělo nech červům*. Další možnost je, že narazíme na poslední lacandonské Maye, kteří se s vnějšími kulturami nestýkají a k cizincům se nechovají nijak přátelsky. Můžou být dokonce kanibalové, řekl bych.“

„To nezní moc slibně,“ zamumlala trochu rozrušeně.

Protože nevěřil v lakování situace narůžovo, dodal ještě: „Jo. A to nepočítám parazity, hady a další predátory, kteří nazývají tuhle část světa svým domovem.“

Hope zbledla a na nose se jí objevilo pár pih. „Hady nemám ráda.“

NEBEZPEČNÝ ÚKOL

„Jo, ani já ne, ale přistáli jsme v téhle ďábelské krajině, které se říká mexický deštný prales, takže se s nimi budeme muset o tenhle kousek země podělit.“

„Co budeme dělat?“

„Pokusíme se nezemřít.“

Stiskla vyčerpaně rty. „To je očividné. Co nějaká cesta? Musí tady být něco, co vede do civilizace. Přece jsme nepadli na neobydlenou planetu! Budeme sledovat řeku. Ta by měla někam vést.“

„Jo, přímo přes útesy. Podívejte se, to letadlo nevybouchlo, takže se to už ani nestane. Zajdu k němu, popadnu pár světlic a dalších věcí určených k přežití, třeba kompas a mapu. Pak uvidíme, co dál.“

„Jdu s vámi.“

„Ne. Měla byste zůstat tady,“ namítal, ale ona nehodlala ustoupit. „Madam –“

„Přestaňte mi tak říkat. Pokud já vám mám říkat J.T., vy mi říkejte Hope. Taková je domluva. Ještě jedna *madam* nebo *doktorka* a já začnu s *panem Carmichaelem*. Vzhledem k tomu, že k tomuto oslovení chováte averzi, navrhuju, abyste si dával pozor na jazyk.“

„Jste pěkně panovačná, víte to, Hope?“

Vzala to jako lichotku. „Takhle se většinou říká silným ženám. Nosím tu nálepku s hrdostí.“

Krátce se zasmál. „Dobře teda. Pojdme k tomu letadlu a podíváme se, jestli dokážeme najít cestu z tohoto bohem zapomenutého místa.“

Prodírali se opatrně zpět k letadlu, když se Hope zeptala: „Proč vám tak vadí oslovení *pane Carmichaeli*? Měl jste s vaším otcem špatné vztahy?“

J.T. odstrčil velkou větev z cesty a podržel ji, aby mohla projít. „Dalo by se to tak říct. Já a on... nahlíželi jsme na mnoho věcí jinak. Měl pocit, že jsem hubatý pankáč bez úcty k lidem a já jsem si myslel, že je pompézní rigidní arogantní šašek.“

„A byl jste?“

„Co jsem byl?“

„Pankáč bez úcty k lidem.“

„Někdy.“

Hope se na něj podívala. „No, možná byl tak rigidní, protože se snažil poskytnout disciplínu dítěti, které podle jeho mínění sešlo ze správné cesty.“

„A možná to byl jen alkoholik, který všechny kontroloval, podváděl každou ženskou, která ho kdy měla ráda, a navíc byl narcis jak vyšitý.“

No tak to je nápad, J.T., jen tak dál. Co kdybys tady vysypal celý svůj životní příběh, když už jsi v tom. „Nezáleží na tom, co byl. Už je pro mě mrtvý a já o něm nechci mluvit.“

„To je mi líto. Nechtěla jsem se vás dotknout.“

Dotknout? Udělala víc než to, stála mu přímo na kuřím oku. „Víte, za tu kratičkou dobu, co vás znám, na mě střídali, moje letadlo havarovalo a teď jsem ještě naštvaný kvůli chlapovi, kterého jsem neviděl a ani na něj nepomyslel asi osm let. Kdybych měl hádat, řekl bych, že jste smůla, co se mi přilepila na paty.“

Odfrkla si. „Nic takového jako štěstí nebo smůla neexistuje.“

„A v tom se právě mýlíte. Štěstí mě udrželo naživu a vy můžete děkovat své šťastné hvězdě, že jste se svezla spolu s ním, protože jsme naživu. Při té havárii jsme oba měli vypustit duši.“

Jako by osud chtěl dodat jeho slovům váhu, právě v tom okamžiku vyšli na mýtinu, kde letadlo spadlo. J.T. zasténal, když viděl, jak je poničené. Samozřejmě si doopravdy nemyslel, že by se dalo opravit, ale možná kdesi vzadu v hlavě choval iracionální myšlenku, že... že to možné bude.

Dokud neviděl tu hromadu pokroucených plechů.

„Zatraceně,“ zaklel a promnul si čelist, když viděl, jak všechny jeho sny ohledně *Modrých dálav* vyletěly komínem.

„Koupím vám nové letadlo,“ řekla Hope. Když se na ni pochybovačně zadíval, dodala: „Říkala jsem vám, že moje společnost má hluboké kapsy. Dostaňte mě bezpečně do Jižní Ameriky a můžete si přidat na účet cenu toho letadla.“

„Kde to ksakru pracujete?“ zeptal se nedůvěřivě. „V Pentagonu?“

Hope se pousmála, ale neodpověděla. „Co ty světlice?“ pobídla ho.

Jo, jasně. Čím víc toho o Hope zjišťoval, tím méně věděl.

A měl pocit, že se to nezmění nijak brzy.

Drž oči na odměně, chlape. Na odměně.

Jediné, co si teď přál, bylo vyváznout odsud.

Zatímco J.T. sháněl zásoby ze spadlého letadla, Hope se

probírala batohem, aby našla proteinové tyčinky, které si sbalila na cestu. Taky našla mobil, ale, jak čekala, neměl signál. Doufala, že když se neobjeví na domluveném místě, její kolegové začnou pátrat po jejích GPS souřadnicích.

J.T. se vynořil z kokpitu s armádním batohem v ruce.

„Nikdy jsem si nemyslel, že mi to k něčemu bude, ale zaplať pámbůh, Teagan trval na tom, abychom to měli v letadle neustále.“ Zvedl batoh a přehodil si ho přes rameno.

„Tabletky na čištění vody nám možná zachrání krk. Nechtějte ani vědět, co tady kolem plave za bakterie.“

„Jsem molekulární bioložka. Existuje možnost, že toho o bakteriích a mikrobech vím víc než vy,“ pronesla se záhadným úsměvem, který J.T. připadal znepokojivý. Byla rozhodně nejhezčí vševědka, jakou kdy poznal, to je jisté. „Co dalšího máte v tom batohu? Já mám pár proteinových tyčinek. To by nám mělo na nějakou dobu stačit.“

„Není to hovězí steak, ale bude to stačit,“ poznamenal a přál si, aby si stihl vzít své sendviče, než kolem něj začaly létat kulky. „Dál je to plachta a provaz pro případ, že by –“

Jako v narážce se matka příroda ukázala: nebe začalo dštít proudy vody, které je okamžitě oba promočily a přinutily je nasednout zpět do letadla.

J.T., z něhož odkapávala voda, se musel rozesmát při pohledu na její výraz. „Vypadáte jako promočená kočka.“

Setřásla si vodu z rukou, sundala si brýle a otřela tvář. „Říkal jste, že to je bohem zapomenuté místo?“

„Jo.“

„To sedí.“

Nad hlavou jim zahřmělo a blesk ozářil nebe. Do kovové kostry letadla bušil déšť a zněl jako palba z kulometu. Hope si povzdechla a sáhla po proteinové tyčince, jednu nabídla i J.T. „Můžeme se zatím najíst,“ nadhodila.

J.T. si od ní vzal čokoládou politou tyčinku a rozlomil ji napůl. Druhou půlku jí podal. Když se na něj tázavě zadívala, vysvětlil: „Měli bychom veškeré jídlo dávkovat. Jen bůh ví, jak dlouho půjdeme džunglí.“

„To máte asi pravdu,“ souhlasila a trochu se zachvěla, když jí došla realita jejich situace. Druhou tyčinku vrátila do tašky a pomalu žvýkala polovinu, kterou jí podal J.T.

Polekalo ji, když se o ni otřel, jak se natahoval pro něco

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Nebezpečný úkol*.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.